

Arrest

nr. 318 526 van 13 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 december 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13 sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van François DECLERCQ die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Thomas SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- De eerste bestreden akte luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: M. (...)

Voornaam: E. (...) M. (...)

Geboortedatum: (...) 1998

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik-particulieren. Feiten waarvoor hij op 08.11.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Op 19 juni 2021 gaan de politiediensten over tot controle van een Toyota met nummerplaat (...). De bestuurder identificeert zich middels een Portugese verblijfstitel als de genaamde E. (...) M. (...). De politiediensten hebben twijfels aangaande de echtheid van het door betrokkene voorgelegde rijbewijs en besluiten het te laten onderzoeken bij de Centrale Dienst voor bestrijding van Valse Documenten van de federale politie. Uit het analyseverslag van voormelde dienst blijkt dat het voorgelegde Portugees rijbewijs vals is. De druk, de onderdruk, detaillering en beveiliging op het overhandigd document wijken af van de authentieke versie van dit document.

Betrokkene heeft getracht met bedrieglijk opzet te doen geloven dat hij over een geldig rijbewijs beschikt en hiermee rechtmatig op de Belgische wegen mag rijden met een wagen. Hij staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan hij andere weggebruikers blootstelt door zijn gedrag. Hij beseft niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer. Het gebruik van valse documenten ondermijnt het vertrouwen in officiële documenten en bemoeilijkt een vlotte administratieve verwerking.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene werd op 28.11.2024 gesproken door de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn administratieve situatie werd hem uitgelegd. Hij verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" sinds 2022 in België te verblijven. Hij kwam naar België tijdens de pandemie om hier te werken in de bouw. Betrokkene reisde naar België in het bezit van zijn Braziliaanse paspoort en zijn verblijfsvergunning voor Portugal. Ondertussen zou hij zijn eigen bedrijf hebben opgericht in Portugal en in dienst zijn zowel in België als in Portugal in de schoonmaak.

Betrokkene gaat akkoord met een terugkeer naar Portugal, maar geeft aan niet akkoord te zijn met een eventueel inreisverbod dat zal worden opgelegd omdat hij omwille van familiale redenen regelmatig naar België reist. Betrokkene heeft de openbare orde geschonden, waardoor een inreisverbod opgelegd zal worden. De reden dat hem een inreisverbod opgelegd zal worden is te wijten aan zijn eigen criminele gedragingen.

Wat zijn familiale situatie in België betreft. Betrokkene geeft aan dat zijn moeder, broer, zus en echtgenote in België verblijven. Betrokkene deelt de namen van zijn moeder, broer en zus en het adres in Vorst waar zij verblijven. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports

entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder, broer en zus. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn moeder, broer en zus wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene geeft aan een duurzame relatie te onderhouden in België. Zij zou in verwachting zijn en bij zijn moeder in Vorst wonen. Betrokkene deelt geen verdere informatie over zijn partner. Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van een dame die geregistreerd werd als zijn partner. Het is de Administratie onbekend op basis van welke documenten zij opgenomen werd op de bezoektolating van de gevangenis. Uit nazicht van de registers blijkt zij niet gekend is in het Rijk (althans met de schrijfwijze gehanteerd door de gevangenis). Hieruit kan afgeleid worden dat zij nooit een verblijf voor een periode langer dan 3 maanden aangevraagd heeft in België en dus niet permanent in België verblijft. Zij zal dan ook het Belgische grondgebied zal moeten verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Zij kunnen samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst/het land waar zij verblijfsrecht genieten dan wel in een derde land. Bovendien geeft betrokkene zelf aan geen bezwaar te hebben met een terugkeer naar Portugal. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Hij geeft aan niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen en geen redenen te hebben om niet terug te keren naar Portugal alwaar hij geniet van een verblijfsrecht. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst/het land waar hij verblijfsrecht geniet een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2022 een eerste maal in België te zijn gekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik-particulieren. Feiten waarvoor hij op 08.11.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Op 19 juni 2021 gaan de politiediensten over tot controle van een Toyota met nummerplaat (...). De bestuurder identificeert zich middels een Portugese verblijfstitel als de genaamde E. (...) M. (...). De politiediensten hebben twijfels aangaande de echtheid van het door betrokkene voorgelegde rijbewijs en besluiten het te laten onderzoeken bij de Centrale Dienst voor bestrijding van Valse Documenten van de federale politie. Uit het analyseverslag van voormelde dienst blijkt dat het voorgelegde Portugees rijbewijs vals is. De druk, de onderdruk, detaillering en beveiliging op het overhandigd document wijken af van de authentieke versie van dit document.

Betrokkene heeft getracht met bedrieglijk opzet te doen geloven dat hij over een geldig rijbewijs beschikt en hiermee rechtmatig op de Belgische wegen mag rijden met een wagen. Hij staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan hij andere weggebruikers blootstelt door zijn gedrag. Hij beseft niet dat het deelnemen aan het

verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer. Het gebruik van valse documenten ondermijnt het vertrouwen in officiële documenten en bemoeilijkt een vlotte administratieve verwerking.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst/het land waar hij verblijfsrecht geniet een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding (...).

- De tweede bestreden akte is een inreisverbod dat getroffen werd voor een duur van zes jaar.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13 septies vervat ligt.

Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht. De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13 septies.

2.2. In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof naar aanleiding van een prejudiciële vraag over het toepassingsgebied van artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet duidelijk gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

Bijgevolg is onderhavige vordering, voor zover zij gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet ontvankelijk zoals ook de verwerende partij terecht opwerpt in haar nota.

2.3. Bovenstaande heeft als gevolg dat de Raad in deze fase van de procedure niet ingaat op het enig middel dat in het verzoekschrift specifiek ontwikkeld wordt tegen het inreisverbod.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggestuingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggestuingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Integendeel, verzoekers repatriëring naar Portugal is voorzien voor 14 december 2024 in de ochtend. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2. Voor *“IV.1 Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft”*, opgenomen in de eerste bestreden akte, werpt verzoeker een enig middel op, waarin hij de schending aanvoert van:

- *Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden ;*
- *Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivatie van bestuurshandelingen ;*
- *Artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;*
- *Het evenredigheidsbeginsel,*
- *Het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, in die zin dat het een verplichting inhoudt tot zorgvuldigheid en aandacht voor details bij de behandeling van zaken, een verplichting om een beslissing te nemen met inachtneming van alle elementen van de zaak en de zaak niet tegen te spreken in zijn beslissing ;*

En de duidelijke beoordelingsfout. “

Hij betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel

10.

Artikel 7, lid 1, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, is gewijzigd bij de wet van 19.01.2012, die zorgt voor de gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

In deze bepaling wordt met name het volgende gespecificeerd: (...)

Bij artikel 20 van dezelfde wet van 19.01.2012 is een artikel 74/13 ingevoegd, dat als volgt luidt: (...)

Er zij ook aan herinnerd dat, om tegemoet te komen aan de wens van de wetgever, de administratieve beslissing die ten aanzien van een onderdaan van een derde land wordt genomen, juridisch gemotiveerd moet zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 legt de administratie de verplichting op om elke administratieve beslissing van individuele strekking formeel te motiveren.

Dezelfde wet preciseert in artikel 3 dat deze motivering "bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen", en dat deze motivering adequaat moet zijn, dat wil zeggen dat zij duidelijk verband moet houden met de beslissing, dat zij duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn.

Een gezaghebbende doctrine herinnert eraan dat de omvang van de motivering in verhouding moet staan tot het belang van de beslissing.

11.

De eerste bestreden beslissing is duidelijk in strijd met de hierboven onderzochte bepalingen en beginselen waarnaar in het middel wordt verwezen.

In de eerste plaats zij er in dit verband aan herinnerd dat de wederpartij krachtens artikel 7 van de wet van 15.12.1980 niet verplicht is om automatisch en onder alle omstandigheden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan een vreemdeling die illegaal op het grondgebied verblijft.

Ofschoon voornoemd artikel 7 bepaalt dat de minister of zijn afgevaardigde een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten moet uitvaardigen, met name in de gevallen bedoeld in lid 1, 3°, heeft Uw Raad immers geoordeeld dat :

« Le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que l'administration n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation » (C.C.E., arrêt n°112.852 du 23.04.2014).

Vrije vertaling: "Het onregelmatige karakter van het verblijf volstaat op zich niet om een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, zonder dat ook andere factoren in aanmerking worden genomen, met name die welke verband houden met de schending van de in de artikelen 3 en 8 van het EVRM gewaarborgde grondrechten, zodat de administratie terzake niet over een zekere beoordelingsmarge wordt gelaten (RvV, arrest nr. 112.852 van 23.04.2014)."

Ook de Raad van State heeft de gelegenheid gehad het volgende te verklaren:

« Contrairement à ce que soutient [l'État], sa compétence pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er [de la loi] prévoit qu'il "doit" adopter un tel acte. En effet, même dans ces hypothèses, [l'État] n'est pas tenu de d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étrangers » (C.E., arrêt n°230.224 du 17.02.2015).

Vrije vertaling: "Anders dan de Staat stelt, is zijn bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten vast te stellen, geen volledig bindende bevoegdheid, zelfs niet in de gevallen waarin artikel 7, lid 1, van de wet bepaalt dat hij een dergelijke handeling "moet" vaststellen. Zelfs in deze gevallen is de staat immers niet verplicht een bevel te geven om het grondgebied te verlaten indien hij de grondrechten van de vreemdeling miskent (RvS, arrest nr. 230.224 van 17.02.2015)."

Het is dus van essentieel belang dat de wederpartij haar beslissing kan motiveren met betrekking tot alle elementen waarvan zij op de hoogte is, en die door haar controleerbare zijn.

Ook moet de derde punt van dit alinea en het beginsel van openbare orde concreet worden geanalyseerd door tegenpartij.

In het kader van deze motiveringsplicht en de verplichting om rekening te houden met alle belangen van de zaak, is het uiteraard van essentieel belang dat de wederpartij zich niet beperkt tot het vermelden van de elementen waarvan zij op de hoogte is.

Zij moet ook kunnen aantonen dat zij met deze elementen rekening heeft gehouden en dat deze, na zorgvuldige analyse, niet in strijd zijn met de vaststelling van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten.

12.

Met betrekking tot de vraag of de bestreden beslissing naar behoren is gemotiveerd, stelt verzoeker van meet af aan dat ten minste drie elementen ontbreken of onvoldoende zijn geanalyseerd door de wederpartij.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet serieus wordt ingegaan op het bestaan van verzoeksters gezins- en privéleven - voor een analyse van de gevolgen van de beschikking voor dit gezins- en privéleven verwijst verzoeker naar het tweede deel van het onderhavige beroep tot nietigverklaring.

Verzoeker is aanwezig op het grondgebied van het Koninkrijk sinds meer dan twee jaren, hij verblijft hier op een vaste adres (stuk nr. 13) met zijn partner, die legaal in België verblijft (stuk nr. 7).

Het is ook duidelijk – tegenpartij werd daarvan verwittigd – dat verzoeker vader zal worden aangezien zijn partner zwanger is sinds enkele weken (stuk nr. 8).

Een verklaring van prenatale erkenning van vaderschap is voor het moment nog onmogelijk aangezien de recentheid van het zwangerschap maar men kunt vermoed dat verzoeker wel de vader van die ongeboren kind omwille van het feit dat hij bewijst een relatie te hebben met zijn partner : zie o.a. de huurovereenkomst gesloten in het begin van het jaar (stuk nr. 13), de lijst van de recente bezoeken van verzoekers partner op de gevangenis (stuk nr. 20), en enkele foto's (stuk nr. 19).

Verzoeker is ook duidelijk in België in aanwezigheid van zijn moeder, die voor hem zorgt, en die de Portugese nationaliteit heeft (stuk nr. 10).

Eindelijk is ook verzoeker de stichter van een Portugese bedrijf (stuk nr. 14) die ook in België actief is (stuk nr. 15).

Tegenpartij was wel op de hoogte van al die feiten, die duidelijk vermeld waren door verzoeker in het kader van zijn recht om gehoord te worden.

Als de bestreden beslissing sommige elementen toch citeert is het niet genoeg om te kunnen concluderen aan een echte effectieve motivatie : niks is uitgelegd om te kunnen begrijpen waarom tegenpartij toch heeft besloten om de eerste bestreden beslissing te nemen.

In de tweede plaats vermeld verzoeker het feit dat de analyse van de hypothetische risico die hij vormt voor de openbare orde echt niet precies genoeg is.

Zeker ook omdat het beginsel van openbare orde toch strikt is en veronderstelt een precieze analyse van tegenpartij op de reden waarom het gedrag van verzoeker nog een risico zou kunnen zijn in de toekomst.

Daarop merkt verzoeker op dat hij veroordeeld – eerste en enige veroordeling – werd voor een overtreding van de wegcode – gebruik van een valse rijbewijs – aan een bijzondere lichte straf – gevangenisstraf van zes maanden – voor feiten die zijn van de bevoegdheid van de Politie rechtbank – de laagste strafrechtelijke instantie.

Afgezien van de bewering dat zijn gedrag problematisch is, legt de wederpartij niet uit in welk opzicht dit een reëel gevaar voor de Belgische openbare orde vormt en in welk opzicht dit gedrag zo ernstig is dat het rechtvaardigt geen rekening te houden met de integratie van verzoeker in België.

Een zo sterke beslissing nemen ten aanzien van een lichte veroordeling is duidelijk in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

Het is ook inderdaad te zeggen dat verzoeker niet bewust is van het feit dat wat hij heeft gedaan een overtreding, aangezien hij spontaan naar de gevangenis is gegaan – wat veronderstelt toch dat hij zich serieus draagt.

Ten derde merkt verzoeker ook op dat hij nooit werd bekend door de Belgische overheden voor andere feiten en dat de eerste bestreden beslissing het eerste bevel is die ooit genomen werd ten aanzien van hem.

Aangezien wat voorafgaat is het duidelijk dat tegenpartij de eerste bestreden beslissing niet genoeg heeft gemotiveerd op basis van de elementen die beschikbaar waren.

13.

Wat het feit betreft dat verzoekster geen termijn is verleend om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, verwijst de bestreden beslissing grotendeels naar dezelfde overwegingen als die welke hierboven zijn vastgesteld.

Volgens dezelfde redenering als hierboven heeft de wederpartij dit punt van de eerste bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd.

Wat meer bepaald de verwijzing naar het feit dat verzoeker een vluchtrisico vormt, moet worden opgemerkt dat de wederpartij in haar analyse geen enkel bewijs heeft geleverd.

Uit dit alles blijkt dat de eerste bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Tweede onderdeel

14.

Het ontbreken van een formele motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt ook duidelijk uit de vaststelling dat het kennelijk in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Hoewel dit artikel in de beschikking inhoudelijk wordt genoemd, moet worden vastgesteld dat de wederpartij geen serieuze analyse heeft verricht.

In dit verband is het opvallend dat de wederpartij alleen vermeldt dat verzoeker geen kinderen in België heeft, alsof de werkingssfeer van artikel 8 alleen de nakomelingen van de betrokkenen zou beschermen.

Het is niet voldoende dat de wederpartij het bestaan van dit artikel heeft aangevoerd om te oordelen dat de beslissing niet in strijd is met dit artikel, er moet ook worden aangetoond dat een echte analyse is verricht.

De door de wederpartij voorgestelde lezing is niet erg ontwikkeld en maakt niet duidelijk hoe artikel 8 in casu door de bestreden beslissing niet wordt geschonden.

15.

In artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna "EVRM" genoemd) is immers het recht op een privé- en gezinsleven vastgelegd, evenals in artikel 22 van de Grondwet, dat als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Overheidsinstanties mogen zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, behalve wanneer dit in overeenstemming is met de wet en het in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip "privéleven" of "gezinsleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd.

Het EHRM is echter van mening dat het begrip privéleven "een ruim begrip is, dat niet uitputtend kan worden gedefinieerd (Niemiets tegen Duitsland, § 29; Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck tegen het

Verenigd Koninkrijk, § 57), dat "meerdere aspecten van de fysieke en sociale identiteit van een individu kan omvatten" (S. en Marper tegen het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66)", alsmede "het recht van eenieder om zich tot anderen te richten teneinde met zijn medemensen en de buitenwereld betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen, dat wil zeggen het recht op een 'privé-sociaal leven' (Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Botta tegen Italië, § 32)". ook in de professionele en commerciële sfeer.

In zijn rechtspraak merkt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op dat "de meeste mensen in het kader van hun werk veel, zo niet de meeste, mogelijkheden hebben om hun banden met de buitenwereld aan te halen (Niemietz, reeds aangehaald, § 29)". (arrest Bărbulescu/Roemenië, 5 september 2017, § 71).

Het begrip omvat dus beroepsactiviteiten en activiteiten die in een publieke context plaatsvinden (arrest López Ribalda e.a./Spanje, 17 oktober 2019, § 88).

Er zij ook op gewezen dat, hoewel artikel 8 van het Verdrag niet kan worden uitgelegd als een garantie op zich voor het recht op een bepaald soort verblijfsvergunning, het EHRM van oordeel is dat de voorgestelde oplossing de betrokkene in staat moet stellen zijn of haar recht op een privé- en/of gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, § 35; Hoti tegen Kroatië, § 121).

Het Hof is derhalve van oordeel dat :

"Aangezien artikel 8 het recht beschermt om banden met de medemens en de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden, en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat, moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8."

Ook mag niet worden vergeten dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven omvat, maar ook het recht op eerbiediging van het privéleven.

In zijn arrest van 19.07.2019 herinnert het Grondwettelijk Hof dus aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 EVRM:

"Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vormt de uitzetting van een gevestigde immigrant, ongeacht of er al dan niet sprake is van een "gezinsleven", een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven."

Door de bestreden maatregel belet de wederpartij verzoeker evenwel, in België een privéleven te leiden, en maakt zij dus inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

16.

Het begrip privéleven is hoe dan ook ruim uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat het beschouwt als een ruim begrip dat zich niet leent voor een uitputtende definitie.

Het begrip privéleven verwijst naar een sfeer waarbinnen eenieder vrijelijk kan streven naar de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid en zijn zelfontplooiing.

In het arrest Niemietz tegen Duitsland (16.12.1992) verklaarde het Hof: "Het zou evenwel te restrictief zijn, deze te beperken tot een 'intieme kring' waarbinnen eenieder zijn persoonlijk leven naar eigen goeddunken kan leiden, en de wereld buiten deze kring volledig uit te sluiten."

De eerbiediging van het privéleven moet ook, tot op zekere hoogte, het recht van het individu omvatten om betrekkingen met zijn medemensen aan te gaan en te ontwikkelen.

In hetzelfde arrest erkent het Hof dat de persoonlijke levenssfeer ook de mogelijkheid omvat om daadwerkelijk een sociaal leven te leiden, dat wil zeggen in staat te zijn betrekkingen aan te gaan met anderen met wie men culturele en taalkundige verwantschap heeft.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft eraan herinnerd dat de eerbiediging van de mensenrechten moet worden gewaarborgd in geval van een beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning:

"De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van

personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35). (HvJEU, arrest van 09.01.2007, nr. C-1/05).”

Uw Raad heeft ook herinnerd, in een Franstalige arrest, wat volgt :

« 4.2.2. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

(..)

4.2.3. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. » (arrest RvV van 21.10.2011, nr 68.965).

Vrije vertaling: “4.2.2. Ten tweede moet de Raad nagaan of er sprake is van inmenging in het gezins- en/of privé-leven. In dit verband moet worden nagegaan of de vreemdeling voor het eerst toelating heeft aangevraagd dan wel of het gaat om een besluit tot beëindiging van een bestaand verblijf.

Als het om een eerste toelating gaat, is er volgens het EHRM geen sprake van inmenging en vindt er geen toetsing plaats op grond van artikel 8, tweede lid, EVRM. In dit geval acht het EHRM het echter passend om te onderzoeken of op de Staat een positieve verplichting rust om de instandhouding en ontwikkeling van het privé- en/of gezinsleven mogelijk te maken (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit gebeurt door de betrokken belangen tegen elkaar af te wegen. Indien uit deze belangenafweging blijkt dat op de Staat een dergelijke positieve verplichting rust, is er sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (vgl. EHRM 17 oktober 1986, Rees tegen het Verenigd Koninkrijk, § 37).

(..)

4.2.3. Aangezien de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een garantie zijn en niet van loutere goodwill of een praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka tegen België, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C. E. 22 december 2010, nr. 210.029), dient het bestuursorgaan, alvorens zijn besluit te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of dient te hebben. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, moet hij eerst voldoende nauwkeurig, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, het bestaan van het door hem aangevoerde privé- en gezinsleven en de wijze waarop dit door het bestreden besluit is geschonden, aantonen. (arrest RvV van 21.10.2011, nr. 68.965).”

17.

In verband met zijn privéleven verwijst verzoeker naar het inhoud van zijn redenering qua de formele motivatieplicht van tegenpartij, en het uitleg ten aanzien van de aanwezigheid in België van zijn moeder en

zijn partner, van de zwangerschap van zijn partner, van de activiteit van zijn bedrijf op het Belgische grondgebied, enz.

Die elementen zijn genoeg om te kunnen beseffen dat tegenpartij geen genoeg rekening heeft gehouden met de privéleven van verzoeker in België. “

3.3.3. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is in zijn verschillende componenten duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Verweerder heeft duidelijk tot uiting laten komen waarom hij toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Hij motiveert in dit verband over de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verweerder heeft geen bijkomende motiveringsverplichting in het licht van voormelde wetsbepaling. Verzoeker legt voorts niet uit waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Een schending hiervan blijkt dan ook niet, temeer daar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden akte en gewag maakt van een manifeste beoordelingsfout. Deze kritiek wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad onderzoekt hierbij of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.3.4. Eerste punt van kritiek in een eerste onderdeel van verzoeker is dat er “*niet serieus*” wordt ingegaan op het bestaan van zijn gezins- en privéleven. Dit wordt behandeld samen met het tweede onderdeel waarin ontwikkeld wordt dat de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten strijdig zijn met artikel 8 EVRM.

3.3.4.1. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten houdt duidelijk rekening met de familiale situatie van verzoeker en motiveert in dit verband in het licht van artikel 8 EVRM. Verweerder doet duidelijk meer dan vaststellen dat verzoeker geen nakomelingen heeft in België. Er wordt rekening gehouden met de elementen die verzoeker heeft bijgebracht tijdens zijn gehoor door verweerder op 28 november 2024, dat plaatsgreep in het Portugees aan de hand van een vragenformulier met voorgedrukte rubrieken.

Eenzijds wordt voor wat betreft de aanwezigheid van verzoekers moeder, broer en zus in België gesteld dat een gezinsleven met hen niet wordt aangetoond omdat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid met hen. Deze beoordeling wordt door verzoeker niet onderuit gehaald door zijn simpel betoog dat zijn moeder in België aanwezig is en voor hem zorgt. De Raad ziet voorts niet in hoe het voegen van stukken aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat zijn moeder de Portugese nationaliteit heeft en alhier een lopende vestigingsaanvraag heeft, kan aantonen dat hij een gezinsleven met haar leidt in de zin van artikel 8 EVRM.

Anderzijds wordt ook gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM voor wat betreft de duurzame relatie die verzoeker stelde alhier te onderhouden met mevrouw M.D.F.R. die eveneens de Braziliaanse nationaliteit heeft en waarvan hij tijdens zijn gehoor gesignaleerd had dat ze zwanger was. Verweerder ontkende niet dat ze zwanger was en oordeelde verder concreet: *“Betrokkene deelt geen verdere informatie over zijn partner. Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van een dame die geregistreerd werd als zijn partner. Het is de Administratie onbekend op basis van welke documenten zij opgenomen werd op de bezoektolating van de gevangenis. Uit nazicht van de registers blijkt zij niet gekend is in het Rijk (althans met de schrijfwijze gehanteerd door de gevangenis). Hieruit kan afgeleid worden dat zij nooit een verblijf voor een periode langer dan 3 maanden aangevraagd heeft in België en dus niet permanent in België verblijft. Zij zal dan ook het Belgische grondgebied zal moeten verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Zij kunnen samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst/het land waar zij*

verblijfsrecht genieten dan wel in een derde land. Bovendien geeft betrokkene zelf aan geen bezwaar te hebben met een terugkeer naar Portugal. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Verzoeker haalt deze motivering niet onderuit door erop te wijzen dat hij vader zal worden *“aangezien zijn partner zwanger is sinds enkele weken”*. De Raad betwist niet dat zij zwanger is. Uit het gevoegde stuk 8 blijkt echter niet dat verzoeker de vader is, noch is er een prenatale erkenning. Verzoeker betoogt dat dit niet mogelijk is gelet op de prille zwangerschap, maar dit noch de bij het verzoekschrift gevoegde huurovereenkomst, de lijst van personen die recent verzoeker bezocht hebben in de gevangenis en de twee foto's van verzoeker met een vrouw kunnen leiden tot de conclusie dat verzoeker de vader is van het kind dat M.D.F,R draagt. Evenmin kan hieruit een beschermenswaardig gezinsleven met haar afgeleid worden in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad merkt hierbij nog op dat de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat de voornaamste grief inzake artikel 8 EVRM zich situeert met betrekking tot de relatie met zijn moeder. Maar zelfs indien een gezinsleven van verzoeker met M.D.F,R zou moet aanvaard worden, brengt verzoeker met zijn betoog niets in tegen de vaststelling van verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten dat zij nooit een verblijf van langer dan drie maanden heeft aangevraagd in het Rijk en dus ook het Belgisch grondgebied moet verlaten. Verzoeker voegt als stuk 7 een stuk toe waarvan hij stelt dat het een bewijs is van een *“permanente verblijfstitel”* van zijn partner. Het zou gaan om een Portugese verblijfskaart van onbepaalde duur. Verzoeker voegt als stuk 4 bij het verzoekschrift zijn *“Portugese identiteitskaart”*. Het blijkt te gaan om een tijdelijke Portugese verblijfskaart die geldig is tot 22 januari 2024. De Raad neemt hierbij akte van het betoog van verzoeker dat kan gelezen worden onder het kopje *“feitenrelaas”* van het verzoekschrift: *“Omwille van een vertraging in de behandeling van hernieuwings aanvragen heeft verzoeker momenteel geen geldig Portugese verblijfstitel meer, maar de Portugese wetgeving bepaalt in dat opzicht dat hij automatisch wordt hernieuwd (stuk nr. 21)”*. Wat er ook van zij, in het administratief dossier bevindt zich een melding vanwege de Portugese autoriteiten van 19 november 2024 dat ze verzoekers komst naar Portugal aanvaarden, waarna blijkens het administratief dossier verweerder een terugvlucht voor verzoeker naar Portugal boekte. Verzoeker wordt dus naar Portugal verwijderd en het staat M.D.F,R vrij om verzoeker te vergezellen naar Portugal en aldaar een gezinsleven te leiden. Het staan hen ook vrij later terug naar België te komen op een legale wijze, mits respect voor de reglementering inzake kort en lang verblijf, tewerkstelling en inreisverbod. Verzoeker brengt concluderend niets bij wat afbreuk kan doen aan de vaststellingen in het bevel om het grondgebied te verlaten *“ Zij kunnen samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst/het land waar zij verblijfsrecht genieten dan wel in een derde land. Bovendien geeft betrokkene zelf aan geen bezwaar te hebben met een terugkeer naar Portugal”*.

3.3.4.2. Voor wat het privéleven betreft kan in het bevel om het grondgebied te verlaten geen andere overwegingen gelezen worden dan de voormelde overwegingen. De Raad ziet niet in welke bijkomende overwegingen verzoeker op dit vlak verwachtte, gezien wat kon gelezen worden in het gehoorverslag en de stukken die zich bevinden in het administratief dossier. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij regelmatig naar België komt, dit sedert 2022. Hij zou hier eerst gewerkt hebben in de bouw, daarna heeft hij zijn eigen bedrijf opgericht in Portugal en nu zou hij in dienst zijn in België en Portugal in de schoonmaak. Dit alles vindt echter geen grondslag in het administratief dossier vermits verzoeker alhier nooit een verblijfsaanvraag heeft ingediend omwille van beroepsactiviteiten. Het bleef dus beperkt tot blote beweringen geuit tijdens een gehoor. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij sinds meer dan twee jaar verblijft op een vast adres alhier en dat hij de stichter is van een Portugees bedrijf dat ook in België werkzaam zou zijn. Het eerste element moet blijken uit stuk 13 gevoegd bij het verzoekschrift. De Raad kan verweerder volledig volgen wanneer deze in zijn nota over dit stuk opmerkt: *“ Het huurcontract dat voorgelegd wordt, is onvolledig ingevuld, niet geparafeerd. De laatste bladzijde van de huurovereenkomst draagt wel een handtekening van de beweerdte verhuurder, maar het is niet zeker dat de handtekening ook de vorige bladzijden van het contract dekt. Er wordt ook geen bewijs bijgebracht van registratie van de huurovereenkomst noch van betaling van de waarborg noch van betaling van de huurgelden”*. Ter terechtzitting brengt de verzoekende partij hiertegen niets in. Wat er ook van zij, een huurovereenkomst kan op zich niet aantonen dat verzoeker al twee jaar in België verblijft. Alleszins toont verzoeker ook niet aan welke bindingen hij gedurende deze twee jaren heeft aangegaan met België die noodzaakten tot een afzonderlijke bespreking in het bevel om het grondgebied te verlaten. Voor wat betreft het tweede element, de stukken die in dit verband gevoegd worden bij het verzoekschrift (stukken 14 tot 18) zijn allen opgesteld in het Portugees, wat niet één van de landstalen is. Ze zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De Raad neemt ze dan ook niet in overweging (cfr. artikel 8 van het Pr RvV). Een verblijf sedert 2022 in België en dit in het kader van beroepsactiviteiten wordt dan ook niet aangetoond. Bovendien, zelfs als dit zou moeten aanvaard worden, het bedrijf van verzoeker zou zich in Portugal bevinden, waarnaar verzoeker wordt verwijderd. De bestreden beslissing verhindert dus niet dat verzoeker zijn hoofdberoepsactiviteit verder uitoefent in Portugal waar zijn bedrijf zich bevindt. De verderzetting van dit aspect van zijn privéleven dat zich hoofdzakelijk in Portugal situeert, wordt derhalve niet verhindert. Dat er mogelijks in dit verband detacheringen naar België plaatsgrepen, houdt niet in dat dit alles op legale wijze verliep conform de verblijfs- en tewerkstellingsreglementering, minstens wordt dit niet aangetoond. Het betreft

dus hoogstens beroepsactiviteiten in een precair verblijf. Het EHRM heeft zich steeds streng getoond in zaken waarin het ingeroepen privéleven zich ontwikkelde tijdens een verblijf dat steeds als illegaal of precair was te beschouwen en waarin de betrokken vreemdeling zich aldus bewust diende te zijn van het gegeven dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland evenzeer precair was (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142 en EHRM 8 april 2008, Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk wat het privéleven betreft). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zal in dergelijke situaties sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont. De Raad ziet dan ook bijkomend niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat verweerder geen bijkomende afwegingen gemaakt heeft in het bevel om het grondgebied te verlaten over zijn privéleven en meer bepaald zijn voorgehouden beroepsactiviteiten in België.

De Raad concludeert dan ook dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekers uitgebreide theoretische beschouwingen over artikel 8 EVRM en zijn verwijzing naar allerhande rechtspraak in dit verband in het tweede onderdeel van het middel kunnen niet leiden tot een andersluidende beoordeling.

3.3.5. Tweede punt van kritiek van verzoeker is dat *“het hypothetisch risico die hij vormt voor de openbare orde niet precies genoeg is”*.

3.3.5.1. De verwerende partij opteert ervoor om het bevel om het grondgebied te verlaten (enkel) te baseren op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden,

(...) “.

3.3.5.2. Gelet op de libellering van voormelde wetsbepaling kan verzoeker prima facie gevolgd worden in zijn stelling dat het een precieze analyse van de verwerende partij veronderstelt van de vraag waarom het gedrag van verzoeker nog een risico vormt voor de openbare orde in de toekomst. Het gaat immers om gedrag waardoor de betrokkene geacht wordt de openbare orde *“te kunnen schaden”*.

3.3.5.3. Verzoeker werd bij een vonnis van 8 november 2022 door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg van Brussel bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 100 euro. Hij liep deze veroordeling op wegens het gebruik van valse stukken, meer bepaald wegens een vals Portugees rijbewijs. Dit vormt een inbreuk op de openbare orde. Uit een veroordeling wegens het gebruik van valse stukken volgt evenwel niet automatisch een toekomstig gevaar voor de openbare orde. Dit kan evenwel wel afgeleid worden uit de ernst van de gepleegde feiten of uit de omstandigheden die geleid hebben tot de veroordeling, die wijzen op een gedrag dat van aard is dat de openbare orde in de toekomst kan worden geschaad.

3.3.5.4. Concreet kunnen de volgende overwegingen gelezen worden:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik-particulieren. Feiten waarvoor hij op 08.11.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Op 19 juni 2021 gaan de politiediensten over tot controle van een Toyota met nummerplaat (...). De bestuurder identificeert zich middels een Portugese verblijfstitel als de genaamde E. (...) M. (...). De politiediensten hebben twijfels aangaande de echtheid van het door betrokkene voorgelegde rijbewijs en besluiten het te laten onderzoeken bij de Centrale Dienst voor bestrijding van Valse Documenten van de federale politie. Uit het analyseverslag van voormelde dienst blijkt dat het voorgelegde Portugees rijbewijs vals is. De druk, de onderdruk, detaillering en beveiliging op het overhandigd document wijken af van de authentieke versie van dit document.

Betrokkene heeft getracht met bedrieglijk opzet te doen geloven dat hij over een geldig rijbewijs beschikt en hiermee rechtmatig op de Belgische wegen mag rijden met een wagen. Hij staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan hij andere weggebruikers blootstelt door zijn gedrag. Hij beseft niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer. Het gebruik van valse documenten ondermijnt het vertrouwen in officiële documenten en bemoeilijkt een vlotte administratieve verwerking.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

3.3.5.5. Gelet op deze overwegingen kan verzoeker bezwaarlijk opwerpen dat verweerder niet uitlegt in welk opzicht hij een reëel gevaar voor de openbare orde vormt. Uit deze overwegingen blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het toekomstig gevaar voor de openbare orde afleidt uit de ernst van de begane feiten. Dit vindt steun in het bovenvermeld vonnis, gezien hierin letterlijk kan gelezen worden: *“De bewezen verklaarde feiten zijn ernstig en tonen aan dat E.M. op slinkse wijze de autoriteiten wil overtuigen dat hij in het bezit is van een geldig rijbewijs”*. De andere in het vet aangeduide passages kunnen ook gelezen worden in het vonnis. De beoordeling, *“Hij staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan hij andere weggebruikers blootstelt door zijn gedrag. Hij beseft niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer. Het gebruik van valse documenten ondermijnt het vertrouwen in officiële documenten en bemoeilijkt een vlotte administratieve verwerking”*, is een beoordeling die bijkomend gedaan werd door de gemachtigde van de staatssecretaris. Het staat deze vrij deze beoordeling te doen. Verzoeker brengt hiertegen niets in concreto in, zodat deze beoordeling overeind blijft.

3.3.5.6. Verzoeker spitst zich in zijn verzoekschrift toe op de strafmaat en is van oordeel dat het evenredigheidsbeginsel geschonden werd, omdat het naar zijn oordeel een bijzonder lichte straf betreft die hij heeft opgelopen, namelijk een gevangenisstraf van 6 maanden wegens *“een overtreding van de wegcode”* en dat het feiten zijn waarvoor de laagste strafrechtelijke instantie bevoegd was, met name de politierechtbank.

3.3.5.7. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn minimaliserend betoog. Hij werd immers veroordeeld wegens het gebruik van valse stukken tot een **effectieve** gevangenisstraf van 6 maanden, naast een geldboete van 100 euro. Zoals gezegd tilde de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg van Brussel zwaar aan de ernst van de feiten. Het betreft voorts wel degelijk een veroordeling door een correctionele rechtbank. In het uittreksel uit het strafregister opgenomen in het administratief dossier en weergegeven in de nota met opmerkingen, staat immers vermeld: *“08/11/2022 Tribunal Correctionel NEER-Bruxelles Jugement par défaut”*. Verzoekers betoog dat het om een politierechtbank zou gaan klemmt des te meer, gezien onder het kopje *“feitenrelaas”* van het verzoekschrift kan gelezen worden: *“ 3. Op 08.11.2022 werd verzoeker definitief veroordeeld door de Rechtbank van eerste Aanleg te Brussel – Correctionele rechtbank, handelende als beroepsrechter, tot een straf van zes maanden voor het gebruik van een valse Portugese rijbewijs op het Belgische wegennet”*.

3.3.5.8. Verzoeker werpt voorts op: *“Het is ook inderdaad te zeggen dat verzoeker niet bewust is van het feit dat wat hij heeft gedaan een overtreding, aangezien hij spontaan naar de gevangenis is gegaan – wat veronderstelt toch dat hij zich serieus draagt. “* De Raad ziet niet in hoe dit afbreuk kan doen aan de vastgestelde ernst van de feiten. Het past nog erop te wijzen dat verzoeker bij verstek werd veroordeeld wat toch haaks staat op zijn bewering dat hij zich serieus zou gedragen. Verzoeker werpt voorts nog kort op dat verweerder niet uitlegt *“in welk opzicht dit gedrag zo ernstig is dat het rechtvaardigt geen rekening te houden met de integratie van verzoeker in België”*. Deze *“integratie”* wordt niet verduidelijkt en dus kan bezwaarlijk besloten worden dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht op dit vlak zou geschonden hebben. Ondergeschikt kan verwezen worden naar de bespreking van verzoekers eerste punt van kritiek.

3.3.5.9. Ten slotte merkt verzoeker op *“dat hij nooit werd bekend door de Belgische overheden voor andere feiten en dat de eerste bestreden beslissing het eerste bevel is die ooit genomen werd ten aanzien van hem”*. Uit het uittreksel uit het strafregister opgenomen in het administratief dossier en weergegeven in de nota met opmerkingen, blijkt vooreerst dat verzoeker wel degelijk bekend staat voor andere feiten. Zo werd hij in mei 2022 veroordeeld door de politierechtbank van Vilvoorde wegens het niet bezitten van een rijbewijs en werd hij na de veroordeling waarvan gewag gemaakt wordt in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op 23 november 2022 ook nog bij verstek veroordeeld wegens dronkenschap aan het stuur en het niet bezitten van een rijbewijs.

3.3.6. Derde punt van kritiek van verzoeker is dat voor wat betreft de beslissing om hem geen termijn te verlenen om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, “ *de bestreden beslissing grotendeels [verwijst] naar dezelfde overwegingen als die welke hierboven zijn vastgesteld*”.

Verzoeker kan echter manifest niet gevolgd worden in zijn betoog. Immers steunt deze beslissing ook op het op zich reeds schragende motief inzake het risico op onderduiken (artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet). Verzoeker gaat hieraan totaal voorbij en brengt niets in tegen de feitelijke motieven die in dit verband onder “1°” en “3°” figureren in de bestreden akte. De toepassing van voormelde wetsbepaling blijft dan ook overeind die zoals gezegd op zich reeds de beslissing kan schragen om verzoeker geen vrijwillige vertrektermijn te verlenen. Ondergeschikt kan voor wat betreft de toepassing van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarop verzoeker dezelfde kritiek uit als op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, verwezen worden naar de bespreking hiervan hogerop.

3.3.7. De Raad concludeert dan ook dat het enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet gegrond en derhalve niet ernstig is.

3.4. De vaststelling dat geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat voor de verwerping van de ingestelde vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter,

F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. EKKA